

Zahvalni govor na podelitvi priznanj strokovnim sodelavkam in sodelavcem Univerze v Ljubljani,
19. december 2019

Boštjan Koritnik

Velja govorena beseda

Spoštovani rektor, cenjeni dekani in predstavniki članic, spoštovane prejemnice in prejemniki priznanj ter drugi gosti,

v veliko čast in veselje mi je, da mi je bila zaupana priprava zahvalnega govora v imenu letošnjih prejemnikov priznanj strokovnim sodelavcem, ki jih Univerza v Ljubljani podeljuje tretjič v zgodovini. Predvsem pa si lahko štejemo v čast, da smo prejemniki priznanj ravno v letu, ko praznuje naša ustanova svojo 100-letnico. Čeprav, kakor so me podučili, sega njena zgodovina širjenja znanja in znanstveno-raziskovalne aktivnosti vsaj 400 let nazaj.

Na Univerzi sem zaposlen pet let. Prišel sem iz zasebnega sektorja, z nekaj predsodki, ki jih (pre)pogosto beremo v javnosti: zaključek teh je večinoma to, da je javni sektor skladišče skorajda »odslužene robe« oziroma zajedalcev, parazitov delovnega ljudstva v zasebnem sektorju. Sam sem imel ob prihodu le še nekaj predsodkov zaradi lastne izkušnje. Kot študent sem klel zaposlene v referatih, češ da imajo dve uri dela na dan, med uradnimi urami, sicer pa so na kavicah. Ena največjih življenjskih šol je bila, ko sem kot študent nekaj let delal na referatu za študentske zadeve Biotehniške fakultete. Zame je bil šok, kaj vse je treba narediti, da se lahko da tisti en žig in podpis študentu v času uradnih ur. Šok terapija tudi za moj vase zagledan ego.

Drugi šok in očiščenje predsodkov je bil začetek dela na Pravni fakulteti. Imam izjemno skupino sodelavcev, ki so me na začetku, prav tako kot jaz njih, gledali z nezaupanjem. In se po hodnikih pritoževali, da ne delamo stvari skupaj, da se premalo vidimo, sestankujemo ipd.. A ko sem jim kot tajnik povedal, da imajo oni vse znanje, sam pa nič, da so zame oni avtoritete, sam pa bom tam le za reševanje morebitnih težav, so začeli počasi z veseljem sprejemati odgovornost, postali so inovativnejši in ni jih strah povedati, da se motim. Kar se zgodi, priznam, kar pogosto.

Moj predsodek prej je torej bil, da so v javni upravi, sploh na univerzi in članicah med strokovnimi kadri neodgovorni izvajalci črk pravnih aktov, črkobralci. Kar zveni pravniku še posebej žaljivo. Bolj se ne bi mogel motiti. Kot povsod, imamo različne kolege. A večina jih je sposobnih, vestnih in odgovornih, z izjemnimi znanjem in izkušnjami. Vse kar potrebujejo, je zaupanje in, kakor je moderno reči dandanes, opolnomočenje. Omogočiti jim je treba spodbudno delovno okolje in tudi vi boste, tako vodje strokovnih služb kot pedagoški delavci, raje hodili in bili uspešnejši v takem okolju. In kaj meni nepoučena in senzacij željna javnost, bo potem še toliko bolj sekundarnega pomena.

Za konec zato zahvala tako odločevalcem, ki so mi oziroma nam namenili to nagrado, v mojem primeru pa tudi vsem mojim sodelavcem in soizdajatelju znanstvenega komentarja posebnega dela Kazenskega zakonika (KZ-1), Uradnemu listu Republike Slovenije. Predvsem pa mojim sodelavcem na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, predvsem dekanoma, prof. dr. Mihi Juhartu in prof. dr. Gregi Strbanu, ter mojim strokovnim delavcem, in tudi univerzi in njenemu vodstvu, ki so poskrbeli za učinkovito in spodbujajoče delovno okolje, ter v teh petih letih pogosto prevzeli kakšno dodatno breme nase. Hvala.